

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Barbary Pořízkové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalované: **Univerzita Karlova**, se sídlem Ovocný trh 5, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **JUDr. M. G.**, zast. doc. JUDr. Tomášem Gřivnou, Ph.D., advokátem se sídlem Revoluční 1044/23, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2011, čj. 4401/11/III/Ko, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, čj. 7 A 274/2011-73,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, čj. 7 A 274/2011-73, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Dne 22. 8. 2011 byla Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) doručena žaloba označená jako žaloba dle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ze dne 17. 8. 2011 podepsaná v zastoupení nejvyššího státního zástupce podle § 8 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (dále jen „zákon o státním zastupitelství“) náměstkem nejvyššího státního zástupce, JUDr. S. M. proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalované. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo vydáno osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání dosaženého osobou zúčastněnou na řízení při studiu na Univerzitě Komenského v Bratislavě.

[2] Městský soud žalobu proti tomuto rozhodnutí usnesením ze dne 27. 11. 2014, čj. 7 A 274/2011-73, odmítl, neboť byla dle jeho názoru podána osobou zjevně neoprávněnou. S poukazem na usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 14. 9. 2011,

sp. zn. 15 Tdo 354/2011, č. 15/2012 Sb. NS, městský soud uvedl, „že nejvyšší státní zástupce je jediným ze zákona oprávněným státním zástupcem v celé soustavě státního zastupitelství, který může ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. podat žalobu k ochraně veřejného zájmu. Aniž by soud považoval výkon výlučných pravomocí nejvyššího státního zástupce za jeho ‚osobní privilegium‘ oddělené od činnosti Nejvyššího státního zastupitelství jako celku, považuje za nutné zdůraznit, že zákonné zastupování ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o státním zastupitelství u výlučných pravomocí nejvyššího státního zástupce přichází v úvahu jen v případě, že mu v jejich výkonu brání důležitá překážka. Ust. § 66 odst. 2 s.ř.s. nevylučuje za splnění zákonných podmínek stanovených v § 8 odst. 2 zákona o státním zastupitelství, aby žalobu dle § 66 odst. 2 s.ř.s. v zastoupení nejvyššího státního zástupce podal náměstek nejvyššího státního zástupce. Ustanovení § 66 odst. 2 s.ř.s. a ust. § 8 odst. 2 zákona o státním zastupitelství nejsou vůči sobě ve vztahu speciality, ale jde o ustanovení, která je třeba vykládat ve vzájemné souvislosti a v návaznosti na sebe, neboť z nich vyplývá, že zásadně, pokud tomu nic nebrání, vykonává výlučné oprávnění podat žalobu dle § 66 odst. 2 s.ř.s. sám nejvyšší státní zástupce, jestliže však výkonu tohoto oprávnění, stejně jako jiného výlučného oprávnění brání určitá podstatná překážka (např. smrt nebo nemoc nejvyššího státního zástupce, dlouhodobá zahraniční cesta apod.), uplatní se ustanovení § 8 zákona o státním zastupitelství o zákonném zastoupení nejvyššího státního zástupce jeho náměstky v pořadí a v rozsahu jím stanoveném.“ Městský soud neshledal, že by dvoudenní služební cesta nejvyššího státního zástupce (ve dnech 16. a 17. 8. 2011) takovou podstatnou překážku představovala. V posuzované věci navíc nebylo dáno ani nebezpečí z prodlení, neboť „[t]řiletá lhůta dle § 72 odst. 2 s.ř.s. k podání žaloby k ochraně veřejného zájmu dle § 66 s.ř.s. počala v této věci běžet nejdříve dne 26.5.2011, nebezpečí prodlení tak jistě dáno nebylo, jestliže byla žaloba podána dne 22.8.2011. Ostatně i prodleva, byť velmi krátká, mezi okamžikem podepsání žaloby a jejím podáním (17.8.2011/středa a 22.8.2011/pondělí) neprokazuje neodkladnost žaloby.“

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto usnesení předně uvedl, že určitá prodleva mezi podpisem žaloby a jejím podáním je zcela nepatrná a odpovídá běžnému systému vypravování listin v úředním styku. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že žaloba byla podána dne 22. 8. 2011, přičemž městský soud se údajným nedostatkem uvedené podmínky řízení začal zabývat až 7. 10. 2014, kdy stěžovatele vyzval k objasnění důvodů podpisu žaloby v zastoupení a upozornil jej na možnost odmítnutí žaloby. V průběhu řízení přitom došlo k uplynutí lhůty pro podání předmětné žaloby a stěžovatel tak již ani nemohl (být z pouhé procesní opatrnosti) žalobu podat znovu. Dle stěžovatele „ve svém důsledku vlastně ani nelze konstatovat, že v dané věci nebezpečí z prodlení nebrožilo.“

[4] Stěžovatel konstatoval, že z předchozí komunikace mezi ním a městským soudem neplyne, že by městský soud měl o osobě stěžovatele pochybnosti. I kdyby však takovou pochybnost měl, mohl prostým dotazem ověřit, že se skutečně jednalo o projev vůle stěžovatele. Městský soud podstatným způsobem mění kritéria zastupování stěžovatele, neboť svým rozhodnutím nad rámec zákona o státním zastupitelství zakládá oprávnění zkoumat, zda stěžovatel mohl podepsat žalobu v jinou dobu, čímž „pokud ne přímo organizuje, tak přinejmenším determinuje“ jeho činnost.

[5] Stěžovatel je přitom svými náměstky zastupován ze zákona, přičemž z tohoto principu vychází i komentářová literatura a judikatura Ústavního soudu. Podání žaloby se uskutečňuje pod funkční odpovědností stěžovatele. Podpis je přitom dokladem, že jde o úkon legitimované osoby, byť se jedná o podpis stěžovatelova náměstka z titulu zákonného zastoupení.

pokračování

[6] Je pravdou, že oprávnění podat správní žalobu dle § 66 odst. 2 s. ř. s. je adresováno osobě stěžovatele. Právní řád však (jen) stěžovateli svěřuje celou řadu oprávnění, jejichž výčet v kasační stížnosti uvedl. Jedná se např. o možnost rušit nezákonná usnesení nižších státních zástupců o zastavení trestního stíhání nebo o postoupení věci či oprávnění podat dovolání [§ 174a a § 265d odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)], oprávnění vydávat pokyny obecné povahy, vydávat pro státní zastupitelství stanoviska ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů při výkonu působnosti státního zastupitelství či nařídít kontrolu skončených věcí (§ 12 odst. 1, 2 a 3 zákona o státním zastupitelství) nebo oprávnění kárného žalobce [§ 8 odst. 5 písm. a) zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů] apod. Úzké pojetí principu zastupování zvolené městským soudem by ovšem ve svých důsledcích mohlo vést k ochromení činnosti stěžovatele, neboť všechna uvedená oprávnění jsou zákonem svěřena přímo osobě stěžovatele a nikoli jeho zástupci. Osobu stěžovatele nelze institucionálně oddělovat od Nejvyššího státního zastupitelství; jestliže zákon váže určité pravomoci na jeho osobu, nejedná se o privilegia, „*kteřá by byla vztažena za všech okolností výlučně k jeho vlastní osobě, s jeho osobou by vznikala a s jeho osobou by současně zanikala. [...] Specifičnost takto formulovaných oprávnění (atributů veřejné moci) se pak projevuje nikoli v tom, že nikdo jiný než nejvyšší státní zástupce osobně není oprávněn ji vykonávat, ale že primárně ji vykonává sám nejvyšší státní zástupce. Není-li ovšem pro daný úkon v souladu se zákonnou úpravou – zmiňovaným § 8 odst. 2 zákona o státním zastupitelství – zastoupen svým náměstkem.*“

[7] S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 30. 11. 2004, čj. 3 As 24/2004-79, č. 739/2006 Sb. NSS, stěžovatel uvedl, že k odmítnutí žaloby z důvodu jejího podání osobou zjevně neoprávněnou je možné přistoupit pouze v případě, že by žalobce pojmově vůbec nemohl být nositelem práva, o němž je v řízení rozhodováno, přičemž „*[s]lovo „pojmově“ zde vyjadřuje, že by žalobu musel podat někdo, u něhož je to absolutně vyloučeno, což v daném případě nenastalo.*“

[8] Stěžovatel poukázal také na řízení o žalobě dle § 66 odst. 2 s. ř. s. vedené před Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 57 Ca 26/2009, v němž sice žaloba byla podepsána tehdejší nejvyšší státní zástupkyní, avšak následná podání byla již podepsána v zastoupení její náměstkyní, což Krajský soud v Plzni akceptoval a ve věci rozhodl. Nadto kasační stížnost proti rozsudku v tehdy projednávaném případě byla podepsána pouze náměstkyní v zastoupení nejvyšší státní zástupkyně, přičemž Nejvyšší správní soud si v průběhu řízení vyžádal pouze doklad o jejím právnickém vzdělání a pověření k zastupování a kasační stížnosti rozsudkem ze dne 24. 3. 2011, čj. 9 As 79/2010-188, vyhověl. Pokud takto správní soudy postupovaly v jednom případě, není v zájmu jednotného postupu při uplatňování spravedlnosti, aby v nyní projednávané věci volily postup odlišný; stěžovatel zde připomenul nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04, č. 16/2005 Sb. ÚS.

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovateli nic nebránilo v tom, aby vzal žalobu zpět a podal ji znovu, pokud zde existovaly minimálně pochybnosti o její procesní bezvadnosti, neboť na tento nedostatek žaloby osoba zúčastněná na řízení upozornila již přípisem ze dne 14. 12. 2011. Uplatnění zásady *vigilantibus iura scripta sunt* je přitom namísto o to více, že stěžovatel je orgánem veřejné moci.

[11] Městský soud svým výkladem § 8 odst. 2 zákona o státním zastupitelství svou pravomoc nepřekročil, neboť pouze vycházel ze shora citovaného usnesení velkého senátu Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 354/2011, dle něhož „*zastupování ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o státním zastupitelství u výlučných pravomocí nejvyššího státního zástupce přichází v úvahu jen v případě, že mu v jejich výkonu brání důležitá překážka.*“ Bylo tudíž povinností městského soudu existenci takovéto důležité překážky posoudit. Dle osoby zúčastněné na řízení za však za důležitou překážku nemůže být považována dvoudenní pracovní cesta (16. až 17. 8. 2011), nadto za situace, kdy žaloba byla podána až 22. 8. 2011 a stěžovatel tak měl ještě celé dva pracovní dny na to, aby ji podepsal.

[12] Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že četnost případů, v nichž zákon svěřuje určitou pravomoc stěžovateli, nemá na otázku možného zastoupení vliv. V případě žaloby dle § 66 odst. 2 s. ř. s. jde navíc o institut zcela výjimečný, jenž významným způsobem narušuje právní jistotu, a to nejen z toho důvodu, že stěžovatel není účastníkem správního řízení a nemá k němu ani jiný vztah, ale i pro tříletou lhůtu pro její podání. Vzhledem k citlivosti této otázky a míře narušení právní jistoty (oproti ostatním oprávněním stěžovatele) tudíž není žádoucí, aby se rozšiřoval okruh státních zástupců, jež žalobu z důvodu veřejného zájmu mohou podat. Srovnání s dalšími oprávněnými stěžovateli uvedenými v kasační stížnosti proto označila osoba zúčastněná na řízení za nepřipadné, přičemž ani proklamované „ochromení“ činnosti stěžovatele není v porovnání se zájmem na zachování právní jistoty podstatné.

[13] Nesprávný je dle osoby zúčastněné na řízení i odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 24/2004-79, v němž byla řešena zcela jiná otázka nežli v nyní projednávané věci, a to konkrétně žalobní legitimace neúspěšných účastníků správního řízení pro podání „obecné“ správní žaloby ve smyslu § 65 s. ř. s.

[14] Procesně zcela odlišná situace byla i v řízení o kasační stížnosti stěžovatele sp. zn. 9 As 79/2010, neboť žalobu v tomto případě podala sama tehdejší nejvyšší státní zástupkyně. S osobou stěžovatele je přitom spojeno pouze oprávnění k podání žaloby, nikoli však oprávněného prostředku.

[15] Osoba zúčastněná na řízení navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl a přiznal jí náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[16] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadené usnesení městského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Důvodné kasační stížnosti vyhověl na základě úvah dále vyložených.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelovou námitkou, dle níž se městský soud údajným nedostatkem uvedené podmínky řízení začal zabývat až 7. 10. 2014, čímž stěžovateli znemožnil podat žalobu z procesní opatrnosti znovu. Tuto námitku shledal neopodstatněnou.

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že postup městského soudu, jenž stěžovatele k objasnění otázky splnění podmínek pro zastoupení dle § 8 odst. 2 zákona o státním zastupitelství vyzval až usneseními ze dne 7. 10. 2014, čj. 7 A 274/2011-62, a ze dne 30. 10. 2014, čj. 7 A 274/2011-67, tedy více než 3 roky po podání žaloby, byl krajně nevhodný. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže založit nezákonnost jeho rozhodnutí, a to tím spíše za situace, kdy stěžovatel byl s obsahem usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 354/2011 coby dovolatel v tehdejší řízení nepochybně obeznámen z úřední činnosti. Nadto na pochybnosti ohledně aktivní žalobní legitimace náměstka stěžovatele upozornila v průběhu řízení před městským soudem v nyní projednávané věci i osoba zúčastněná na řízení podáním ze dne 14. 12. 2011, jež bylo stěžovateli městským soudem zasláno dne 22. 5. 2012 a na něž stěžovatel reagoval replikou ze dne 1. 6. 2012. Stěžovateli tudíž nic nebránilo nastalou situaci (z procesní opatrnosti) řešit ještě v době, kdy byla lhůta pro podání žaloby zachována.

[19] Námitce, dle které je stěžovatel svými náměstky zastupován ze zákona, přičemž podání žaloby se uskutečňuje pod funkční odpovědností stěžovatele, naopak Nejvyšší správní soud přisvědčil.

[20] Ustanovení § 66 odst. 2 s. ř. s. upravující zvláštní žalobní legitimaci k ochraně veřejného zájmu stanoví, že „[ž]alobu je oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.“ Dle § 8 odst. 2 zákona o státním zastupitelství platí, že „[v]edoucího státního zástupce zastupuje jeho náměstek nebo náměstci v pořadí a v rozsahu jím stanoveném.“

[21] Nejvyšší správní soud si je přitom vědom obsahu usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 354/2011, dle kterého „[a]niž by velký senát považoval výkon výlučných pravomocí nejvyššího státního zástupce za jeho ‚osobní privilegium‘ oddělené od činnosti Nejvyššího státního zastupitelství jako celku, považuje za nutné zdůraznit, že zákonné zastupování ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o státním zastupitelství u výlučných pravomocí nejvyššího státního zástupce přichází v úvahu jen v případě, že mu v jejich výkonu brání důležitá překážka.“ Nelze ovšem přehlédnout, že zde uvedený závěr směřuje primárně proti tomu, aby stěžovatel své výlučné pravomoci na svého náměstka zcela přenesl, o čemž svědčí i právní věta k citovanému usnesení, dle níž stěžovatel „nemůže na základě ustanovení § 8 odst. 1 písm. a), odst. 2 zákona o státním zastupitelství ve smyslu dovětku ‚v pořadí a v rozsahu jím stanoveném‘ přenést celou agendu dovolání nebo jiného výlučného oprávnění (např. rozhodování podle § 174a odst. 1 tr. ř.) na některého svého náměstka. Takový postup by totiž zcela negoval vůli zákonodárce, aby v určitých věcech zásadně rozhodoval sám nejvyšší státní zástupce, a nikoli příslušné státní zastupitelství či státní zástupce příslušného státního zastupitelství. Náměstek nejvyššího státního zástupce může totiž nejvyššího státního zástupce jen ‚zastupovat‘, a nikoli zcela vykonávat jeho výlučné pravomoci svěřené mu zákonem.“

[22] Právě v rozsahu citované právní věty potvrdil závěry velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu i Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3409/11, č. 60/2012 Sb. ÚS, v němž konstatoval, že „[z] judikatury Nejvyššího soudu vyplývá, že postoj k možnosti zastoupení nejvyššího státního zástupce nebyl v minulosti napříč jednotlivými senáty Nejvyššího soudu jednotný. Uvedenou rozpornost se pokusil překlenout senát 7 Tdo, který postoupil uvedenou procesní otázku k rozhodnutí velkému senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu, jež dospělo ve svém usnesení ze dne 14. 9. 2011 sp. zn. 15 Tdo 354/2011 mimo jiné k závěru, že nejvyšší státní zástupce je jediným ze zákona oprávněným státním zástupcem v celé soustavě státního zastupitelství, který může ve smyslu § 265d odst. 1 písm. a) trestního řádu podat dovolání. To ovšem na druhé straně neznamená, že by toto ustanovení vylučovalo, aby za splnění zákonných podmínek stanovených v § 8 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, podal dovolání v jeho zastoupení náměstek

Nejvyššího státního zastupitelství. Nejvyšší státní zástupce není však oprávněn na základě ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o státním zastupitelství ve smyslu dovětku „v pořadí a v rozsahu jím stanoveném“ přenést celou agendu dovolání nebo jiného výlučného oprávnění (např. rozhodování podle § 174a odst. 1 trestního řádu) na některého svého náměstka. Takový postup by totiž zcela popřel vůli zákonodárce, aby v určitých věcech zásadně rozhodoval sám nejvyšší státní zástupce, a nikoli příslušné státní zastupitelství či státní zástupce příslušného státního zastupitelství.“ K tomu Ústavní soud dále uvedl, že „[z]ásadní zde není posouzení toho, zda nejvyšší státní zástupce může realizaci té které zákonem svěřené pravomoci přenést v jednotlivém případě na svého podřízeného, ale toho, zda může dojít též k přesunu odpovědnosti za takovýto právní úkon. Dle náhledu Ústavního soudu lze výše uvedenou právní argumentaci Nejvyššího soudu doplnit v tom smyslu, že ač může v jednotlivých případech dojít k přenesení pravomoci k provedení určitého právního úkonu na náměstka nejvyššího státního zástupce, podstatné je zachování jednoty pravomoci a odpovědnosti, jíž se nejvyšší státní zástupce nemůže zprostit.“ Přitom Ústavní soud odkázal i na svůj náleze ze dne 30. 8. 2011, sp. zn. II. ÚS 655/11, č. 144/2011 Sb. ÚS, a usnesení ze dne 19. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 351/10.

[23] Závěry vyjádřené právní větou usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. 15 Tdo 354/2011, a obsažené i ve shora citované nálezevé judikatuře Ústavního soudu směřují především k problematice podání dovolání v trestním řízení; lze je však do jisté míry zobecnit i ve vztahu k podání žaloby ve veřejném zájmu dle § 66 odst. 2 s. ř. s. Smyslem těchto závěrů ovšem nebylo a není zcela popřít možnost zastupování stěžovatele jeho náměstkem (náměstkou) v jednotlivých úkonech, nýbrž zabránit tomu, aby na něj (na ně) stěžovatel zcela přenesl tu či onu agendu spočívající ve výkonu stěžovateli svěřené výlučné pravomoci. Část odůvodnění obsažená v citovaném usnesení Nejvyššího soudu, o kterou opřel městský soud své rozhodnutí, a jež - stručně vyjádřeno - omezuje možnost zastoupení stěžovatele jeho náměstkou jen v případě podstatných překážek jako je smrt nebo nemoc či dlouhodobá pracovní cesta, nejenže nebyla do právní věty tohoto usnesení převzata, ale ani nebyla Ústavním soudem v citovaných nálezech arobována. Znění těchto nálezuů naopak zřetelně potvrzuje, že omezení zástupčího práva náměstků stěžovatele Ústavní soud žádnými „důležitými důvody“ nepodmiňuje (náleze sp. zn. II. ÚS 635/11), respektive že restrikce zástupčího práva náměstků stěžovatele byla Ústavním soudem podpořena toliko a právě v rozsahu zákazu přenést toto právo a s ním spojenou odpovědnost stěžovatele na náměstka generálně, tedy nikoliv v zákazu tohoto zastupování v jednotlivých případech (náleze sp. zn. IV. ÚS 3409/11).

[24] V nyní projednávané věci je nesporné, že žalobu v zastoupení stěžovatele podepsal dle § 8 odst. 2 zákona o státním zastupitelství jeho náměstek, a to z důvodu stěžovatelovy dvoudenní pracovní cesty. Nic přitom nenaznačuje a ani účastníci řízení či osoba na něm zúčastněná v tomto směru ničeho nenamítají, že by předmětnou agendu stěžovatelův náměstek vykonával pravidelně, systematicky či dokonce výlučně. Shora uvedené judikatorní závěry Nejvyššího soudu, resp. Ústavního soudu, zastupování stěžovatele jeho náměstkem proto v nyní projednávané věci - jak již shora uvedeno - nikterak nebrání. Bez významu v této souvislosti není ani skutečnost, že stěžovatel na svého náměstka nepřenesl za podání žaloby odpovědnost, nýbrž naopak nadále považuje žalobu za podanou jím samým (byť podepsanou jeho náměstkem v zastoupení).

[25] Městský soud proto pochybil, pokud žalobu stěžovatele napadeným usnesením dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl. Vzhledem k tomu, že uvedené pochybení postačuje ke zrušení tohoto usnesení, Nejvyšší správní soud se již ostatními námitkami stěžovatele nezabýval.

IV.

Závěr a náklady řízení

pokračování

[26] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto v záhlaví označené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O věci Nejvyšší správní soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu